

J.S.MERESMAA

VARJO-
KAHLE

Lumola 3

KUVITTANUT ELINA ÄIJÄLÄ

Karisto

Ullinkatu 10

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

AAPO

**IBRAHIM
"IMMU"**

USVA

MOLLA

**ELVIIRA
"ELVIS"**

AAPON ISÄ

**LORENZO
"RENZO"**

Psst! Mustakolun kartta löytyy kirjan lopusta.

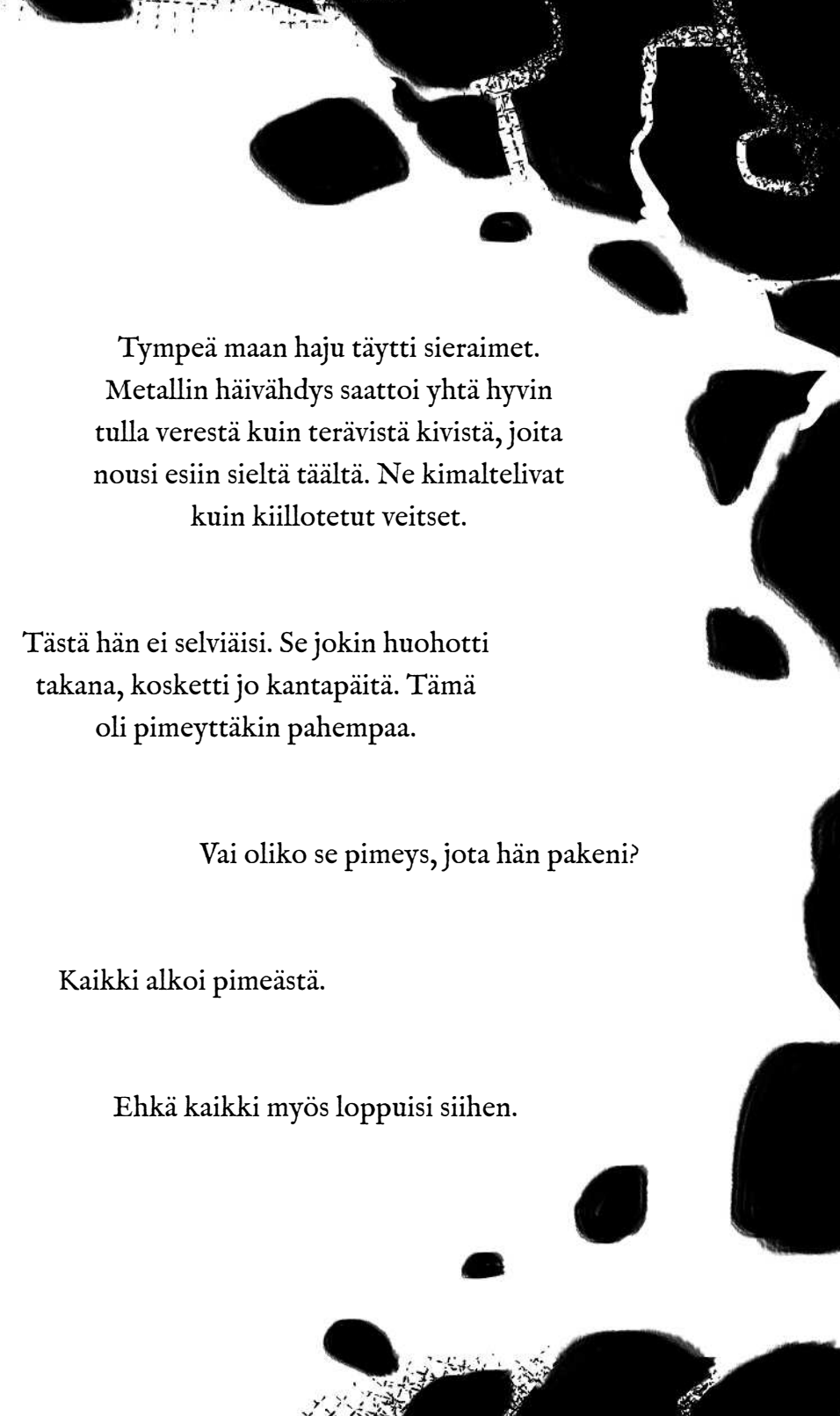
Jokin oli aivan kintereillä.
Jokin paha, pelottava.

Tuntematon.

Hän juoksi. Hän juoksi verenmaku
suussa, pistävä tunne rinnan alla,
mutta sokkelo oli armoton.

Oli liian monta käännöstä, liian
monta mutkaa ja umpikujaa.

Ne hidastivat häntä. Ja se
jokin hänen takanaan kiri
välimatkan aina kiinni.

Tympeä maan haju täytti sieraimet.
Metallin häivähdys saattoi yhtä hyvin
tulla verestä kuin terävistä kivistä, joita
nousi esiin sieltä täältä. Ne kimaltelivat
kuin kiillotetut veitset.

Tästä hän ei selviäisi. Se jokin huohotti
takana, kosketti jo kantapäitä. Tämä
oli pimeyttäkin pahempaa.

Vai oliko se pimeys, jota hän pakeni?

Kaikki alkoi pimeästä.

Ehkä kaikki myös loppuisi siihen.

IMMLI!

**MIHIN SIE
OOT
MENOSSA?!**

1.

Oksa napsahti poikki jalan alla kuin kuiva luu.

Aapo väisti puun sivaltavaa lehvää ja yritti pysyä Usvan vauhdissa. Hän ei ollut täysin perillä, miksi he jahtasivat Immua Lumolan lähimetsässä. Hän oli vain seurannut Usvan esimerkkiä ja säännännyt kaverinsa perään.

Oli totta, että Immu oli käyttäytynyt oudosti jonkin aikaa. Aapo oli ollut hänestä huolissaan. Usva oli kuitenkin kuitannut käytöksen Ibrahimille tyypillisenä silloin, kun tämän kotona oli meneillään jokin tilanne. Nyt syrjään vetäytymiselle ja radiohiljaisuudelle oli ilmennyt uusi mahdollinen selitys.

Vain hetki sitten he olivat Keprin johdattamina osuneet paikalle, kun Immu oli yrittänyt haudata erikoisen näköistä kiveä maahan. Usva oli kutsunut kiveä monstriitiksi.

Aapon ei tarvinnut olla kielinero käsittääkseen, että kivi liittyi hirviöihin.

Juokseminen epätasaisessa maastossa oli poukkoilevaa. Piti kumartua oksan alta, hypätä juurakon yli, väistää kivenlohkareita. Aapon rintaan sattui. Hirviön raapaisu-jälkiä kuumotti ja kirveli.

Usvan huuto leikkasi metsää:

– Immu, pysähdy jo!

Aapolla ei ollut mitään käsitystä, missä he olivat. Tupsahtaisivatko he kohta kartanon pihaan? Vai Pimiäjoen rantaan? Hirviökartano sijaitsi taikasaarella, joka ei näkynyt kartoissa ja jossa mikään sähkölaite ei toiminut. Immun mukaan fysiikan lait kyllä pätivät siellä, mutta siihen Aapolla ei riittänyt ymmärrys. Ties vaikka he siirtyisivät seuraavaksi johonkin uuteen ulottuvuuteen. Kun oli kyse Lumolasta ja hirviöistä, hän ei yllättyisi enää mistään.

Edempää kuului huudahdus. Hätäntynyt, pelokas.

Usva hidasti vauhtia, ja Aapo kuroi etumatkan nopeasti kiinni. He pysähtyivät.

Immu makasi polvillaan maassa.

– Mitä tapahtui? Aapo kysyi hengästyneenä.

– Kepri, Usva sanoi. – Se loikkasi tyhjältä Immun eteen.

Nyt talonhaltiaketua ei näkynyt missään. Aivan kuten aiemmin, se oli kadonnut omille teilleen.

Aapo meni Immun luo.

– Kävikö pahasti? hän kysyi.

Immun hiuksista törrötti tikkuja ja lehtiä. Hän tarkasteli kämmeniään, joissa ei onneksi näkynyt punoitusta pahempaa. Housut olivat polvista mudassa.

– Ei tässä mitään, Immu sanoi ja niiskaisi.

Aapo ojensi kätensä. Immu tarttui siihen ja veti itsensä tolpilleen.

– Jäbä, miksi sä juoksit meitä pakoon? Aapo kysyi.

Ennen kuin Immulla oli tilaisuutta vastata, Usva hiillosti:
– Se monstriitti oli kartanolta, vai mitä? Sie varastit sen
sieltä. Miksi?

Aapo astui Usvan ja Immun väliin. Immu oli valkoinen kuin pinkasta vedetty kopiopaperi ja vältteli heidän katsettaan. Varkaussyytöksen kuullessaan hän kuitenkin nosti leukansa. Tummissa silmissä välähti.

– En todellakaan oo varastanut kartanolta! hän puolustautui.

– No mistä sie sitten tuon kiven toit? Usva tiukkasi. Samassa ymmärrys levisi hänen kasvoilleen. Aapoa alkoi ärsyttää oma ulkopuolisuutensa. Hän ei tiennyt tarkalleen, mikä monstriitti oli ja miksi Usva oli heti epäillyt Immun varastaneen sen Lumolasta.

Ärsytti olla niin pihalla.

– Voitaisko me rauhoittua hieman ja voisko joku kertoa mulle, mistä oikein on kyse?

Usva ja Immu jäivät tuijottamaan häntä.

– Mitä? Aapo kysyi yhtäkkiä tietoisena itsestään. Hän tunsu kiristävän tunteen ensin niskassa, josta se alkoi hiipiä kohti leukaa ja suuta. Jos hän koettaisi puhua nyt, hän taatusti änkyttäisi.

– Bro, sustahan kuoriutuu uusia puolia, Immu letkautti ja virnisti. – Bossman, hän lisäsi venyttelevästi ja nosti toisen kätensä nyrkkitervehdykseen.

Usvakin näytti yllättyneeltä Aapon jämäkkyydestä.

Puna levisi Aapon kasvoille. Hän koetti olla välittämättä lämmön aiheuttamasta nolostuksesta ja klikkasi rystysillä kevyesti Immun nyrkkiä.

– Kun ootte saaneet tuon äijätanssinne loppuun, mie

haluun kuulla, mitä Ibrahim oikein säätää, Usva sanoi. – Monstriitit ei ole mitään harmittomia ennustavia enkeli-kristalleja. Liittyykö tää siihen, mitä mie luulen? Siun isäsi työpaikkaan?

Immu huokaisi, sitten nyökkäsi.

– Mä en tienny, mitä muutakaan tehdä. Iskä oli etänä ja mä satuin kuulemaan yhden työpuhelun, missä se mainitsi kiven. Siitä ei menny kauaa, kun yksi mötikkä ilmestyi meidän kämpille. Mä olin saada halvauksen. Oli pakko päästä siitä eroon, tuoda tänne. Mut ei se jääny viimeiseksi monstriitiksi kotona.

– Miksi siitä piti päästä eroon?

Aapo kysyi.

– Niin, sä et tietty tiedä, Immu sanoi ja sukki kiharoita pois otsaltaan. Hän vilkaisi Usvaa näyttäen yhtäkkiä rätkiväsyneeltä. – Kerrotko sä, vai...?

Usva kohautti olkaansa.

– Vaikka. Monstriitti on siis tosi harvinainen mineraali. Ainoat tunnetut esiintymät nostettiin jo pari sataa vuotta sitten täältä, mikä selittää osaltaan sitä, miksi Mustakolun seutu on aina ollut hirviötiheä alue. Silloiset monstrologit nimesi sen, kun ne tajusi, että mineraali vetää hirviöitä puoleensa ja vahvistaa niitä.

– Eikö toi ole aika paljastava nimi, jos hirviöiden olisi tarkoitus pysyä salassa?

– Hyvä huomio, Usva sanoi ja virnisti. – Mutta kivien nimet on muutenkin niin omituisia, ettei geologit ole olleet millänsäkään siitä. Ehkä ne aattelee nimen sopivan sen outoon kidemuotoon ja väriin. Joka tapauksessa mie oon ollut siinä uskossa, että ainoat maan pinnalla olevat monstriittikivet löytyy Lumolasta ja kansallisesta kivimuseosta. Että niitä olisi vain pari kappaletta. Mutta niin ei taidakaan olla, vai mitä, Immu?

Immu pyyhkäisi kasvojaan kämmenellä ja räpytteli silmiään.

– Tota, niin... Niobore on tehnyt viime aikoina koe-kaivauksia ja ne on osuneet isoon monstriittisuoneen.

Usva vaikutti huolestuneelta.

– Onko kaivosteollisuus löytänyt sille jonkin käyttötarkoituksen? Usva kysyi.

– Mä en tiedä, mutta en usko. Iskän puheista oon ollu ymmärtävinäni, että se on sivutuotetta, mutta kun sitä on nyt alkanut nousta enemmänkin, ne tutkii laboratoriossa, voisiko siitä olla muuksikin kuin tiemurskeeksi tai rakennuksille.

– Ei hemmetti, Usva kirosi. – Eihän sitä nyt voi mihinkään tienpohjalle pistää! Tai asuinrakennusten alle! Se vetää hirviöitä puoleensa kuin algoritmien dopamiinikoukku ihmisiä!

– Niinpä, Immu sanoi siihen sävyyn, että nyt toiset varmaan ymmärsivät, miksi hän oli ollut niin paiseissa.

– Eikö tästä olis ollut hyvä puhua Elvis... öh, Elviiralle?
Aapo kysyi varovasti.

Immu niiskaisi.

– Vissiin. Mutta yritin ratkaista asiaa itse. Kai mua hävetti. Tässä on kyse mun perheestä.

Usva tuhahti.

– Ja sie ajattelit, että pystyisit palauttamaan ne kaikki takaisin maahan, vai? Yksi kerrallaan?

Immu näytti nololta.

Samassa iso oksa rasahti rikki lähellä. He kääntyivät hätäkähtäen katsomaan. Metsä oli alkanut kerätä sumun kaltaista huurua ympärilleen, mutta hahmosta ei silti voinut erehtyä. Se oli iso ja tuttu. Ja se tuli heitä kohti.

Aapo nielaisi.

2.

Kiemurtelevien sumun riekaleiden läpi astui Renzo.

Kädessään hirviökartanon yleismies piteli samaa monstriittikiveä, jota Immu oli yrittänyt haudata. Hän kohotti sitä kysyvä ilme kolhoilla kasvoillaan.

Aaposta tuntui vähän samalta kuin silloin kolmosluokalla, kun hän ja eräät luokkatoverit olivat jääneet porukalla kiinni papattien tuomisesta kouluun. Hän ei ollut tunteensa kanssa yksin.

– Jaiks. Tuomio odottaa, Immu totesi.

– Mikä tuomio? Usva tokaisi. – Himmennä vähän tota dramatiikkaa. Elviira keskittyy aina ratkaisuihin, ei rangaisuksiin. Tämä ongelma on sellaista suuruusluokkaa, ettet sie yksin sitä pysty ratkomaan. Mennään.

Usva harppoi Renzon luokse ja alkoi selittää tälle tilanetta. Aapo kääntyi katsomaan Immua.

– Oletko sä oikeasti OK? Et oo vastannut mun viesteihin. Täähkö se syy oli?

– Joo, sori jäbä. Mä olen ollut huono frendi.

Sanat sanoessaan Immu ei katsonut Aapoon. Hänen

huomionsa oli kiinni Renzossa ja Usvassa. Väsymyksen kalpeus lepäsi yhä vahanaamiona hänen kasvoillaan.

– Ei se mitään, Aapo mutisi. Tuntui hyvältä kuulla, että Immu piti häntä ystävänä, mutta jokin oli edelleen vinossa. Jokin tässä jutussa hiersi häntä.

– Miksi sä yritit haudata tota kiveä tänne? Aapo kysyi.

– No... Mä kelasin, että tällä saarella siitä ei ainakaan ole haittaa. Kun Kepri suojelee tätä paikkaa ja hirviöt on muutenkin tänne tervetulleita...

– Tuutteko te? Usva huikkasi kättään heilauttaen.

Immu jätti lauseensa kesken ja lähti hiukan ontuen toisten perään. Aapo seurasi kulmiaan kurtistellen. Aavistus valtasi hänet, kun hän tarkkaili kaveriaan ja analysoi tämän käytöstä. Ibrahim ei ollut kertonut heille kaikkea.

Hän salasi yhä jotakin.

Vaikka kello näytti puoli kahta, Lumolan kartanolla päivä oli vasta aluillaan.

Kun he saapuivat yhtenä joukkona pihaan, Aapo näki Mollan lakaisemassa ulkorakennuksen edustaa. Sinilatva huomasi heidät, seisahtui toimessaan ja jäi katsomaan. Edellisenä päivänä he olivat vapauttaneet takaisin luontoon liejukaisen, joka oli kärsinyt saasteiden aiheuttamasta myrkytyksestä. Hirviötä oli pidetty hajun vuoksi erillisessä tilassa ulkorakennuksen päädyssä. Mollan jaloissa oven vieressä lepäsi kori täynnä pesuun meneviä vilttejä ja hoitotarvikkeita.